

Sygn. akt II CSK 463/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku D. [...] z siedzibą w W.
przy uczestnictwie G. Spółki Akcyjnej w W. i M. K.
o wpis w dziale IV księgi wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania M. k.
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 18 listopada 2016 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącego na rzecz wnioskodawcy kwotę 240
(dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do potrzeby wykładni art. 194 ust. 1 i 195 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. Nr 146, poz. 1546) to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398^s § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, a nie należą tylko do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07;

z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08 i z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Po uchyleniu dnia 13 stycznia 2009 r. art. 92c ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, brak wymogu zgody dłużnika na przelew wierzytelności przez bank na fundusz sekurytyzacyjny i wpis zmiany wierzyciela hipotecznego w księdze wieczystej, dokonanej po tej dacie. Wpis taki następuje w oparciu o dokumenty wskazane w art. 195 ust. 1 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 r., V CSK 131/14, OSP 2015, nr 11, poz. 106). Innymi słowy, de lege lata wniosek funduszu sekurytyzacyjnego o wpis zmiany wierzyciela hipotecznego może być uwzględniony, jeżeli do wniosku zostanie dołączony odpowiedni wyciąg z ksiąg rachunkowych spełniający wymagania przewidziane w art. 195 ust. 1 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2014 r., IV CSK 103/14, LEX nr 2152901).

Kwestia, czy przedłożony wyciąg odpowiadał wymaganiom ustawy o rachunkowości nie miała w sprawie większego znaczenia, skoro skarżący nie podnosił, jakoby nie odpowiadał on wymaganiom określonym w art. 195 ust. 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, ani też, że do zbycia wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie przez Bank na rzecz wnioskodawcy nie doszło.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

l.n